

Deze tekst werd als vrije tribune naar De Standaard gezonden, maar werd geweigerd (plaatsgebrek en te ingewikkeld).

De foute cijfers van Stef Goris en de VLD

In de krant van 13 augustus jl. komt een nota van VLD-kamerlid Stef Goris uitgebreid aan bod. De nota betoogt dat de niet-splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde voor de Vlamingen “gunstiger” zou zijn dan de splitsing.

Met gunstiger bedoelt Goris dat er in het nieuwe paars-groene systeem “slechts” één à twee Vlaamse volksvertegenwoordigers verloren zouden gaan (van 11 naar 9), terwijl bij een splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde er – volgens Goris – 3 à 4 Vlaamse zetels minder zouden zijn.

De cijfers van Goris zijn fout. Daarover straks meer.

Eerst wil ik toch opmerken dat het eigenaardig is dat de VLD de splitsing afwijst op grond van een beweerd verlies van enkele Vlaamse Kamerzetels, terwijl diezelfde VLD, in dezelfde kieshervorming, zonder verpinken en zonder enige tegenprestatie, voorstelt om de Senaat in de toekomst paritair samen te stellen : dit wil zeggen op de 70 toekomstige Senatoren zou Vlaanderen er slechts 35 krijgen in plaats van de 41 waarop het volgens zijn bevolkingsaantal recht heeft. Het prijsgeven van 6 Senaatszetels komt verhoudingsgewijs overeen met een verlies van 12 Kamerzetels (er zijn 2,14 keer meer Kamerleden dan Senatoren). Het argument dat de splitsing van de kieskring Vlaanderen tot 2 kamerzetels zou kunnen kosten klinkt dan ook zeer hol, ja zelfs cynisch.

Nu de cijfers. Goris zegt dat in een eigen kieskring Halle-Vilvoorde de Franstaligen één à twee op de 8 zetels zouden halen. Hij verliest echter uit het oog dat, na splitsing, de nieuwe Vlaamse kieskring de provincie Vlaams-Brabant (= Leuven + Halle-Vilvoorde) zou zijn. Die kieskring zou recht hebben op 15 zetels (1 meer dan Brussel, wat op zich psychologisch ook zeer belangrijk is).

De ervaring met de verkiezingsuitslagen voor de Vlaamse Raad en voor de provincieraad van Vlaams-Brabant bewijzen dat de Franstaligen in een gesplitste kieskring hun stemmenaantal drastisch zien dalen (met 40 tot 50 %). Dit is logisch, ze moeten dan immers opkomen met een eenheidslijst die zich als anti-Vlaams moet profileren en die bovendien de grote Brusselse Franstalige kopstukken en de gekende partijlogo's moet missen. In de gesplitste kieskring Vlaams-Brabant, zouden de Leuvense kandidaten bovendien pas echt hun aantrekkingskracht ten volle kunnen laten spelen, vermits de concurrentie van de grote Frans-Brusselse stemmentrekkers zou wegvallen.

Een extrapolatie van de resultaten die de Franstalige eenheidslijst voor de Vlaamse Raad behaalde in gans Vlaams-Brabant bij de verkiezingen van juni 1999, toont dat die eenheidslijst toen 36 683 stemmen behaalde, nipt genoeg voor één zetel en ver van een tweede zetel.

Wat de aparte kieskring Vlaams-Brabant betreft, is het dus duidelijk : hoogstens 1 Franstalige zetel. Hierbij moet dan nog de kanttekening gemaakt worden, dat deze "Franstalige" zetel geen echte Franstalige zetel zou zijn, maar wel een Franssprekende Vlaming, die de eed in het Nederlands zou moeten afleggen en die in de Nederlandse taalgroep zou zetelen (wat belangrijk is, o.a. voor de N/F zetelverdeling die de regering wil invoeren voor de toekomstige nationaal verkozen volksvertegenwoordigers).

En nu Brussel. In de kieskring Brussel zouden 14 zetels te verdelen zijn. Volgens Goris zouden de Vlamingen daar geen enkele van in de wacht kunnen slepen, tenzij met een eenheidslijst. Een Vlaamse vraag om drie gewaarborgde Vlaamse volksvertegenwoordigers te Brussel te krijgen wordt door Goris van tafel geveegd omdat "die eis op Franstalig hoongelach wordt onthaald". Eigenaardig toch dat Goris en de VLD datzelfde hoongelach niet laten weerklinken wanneer de Franstaligen eisen dat 4 000 000 Franstaligen evenveel Senatoren krijgen als 6 000 000 Vlamingen !

Maar ook zonder gewaarborgde vertegenwoordiging in Brussel hebben de Vlaamse lijsten, volgens hun proportioneel aandeel in de Brusselse stemmen, steeds recht op 2 volksvertegenwoordigers. Het volstaat dat het zogenaamde systeem van poolvorming van de stemmen (telling en verdeling van de zetels per taalgroep afzonderlijk) in Brussel wordt toegepast opdat de Vlaamse lijsten steeds 2 Vlaamse Brusselse verkozenen zouden hebben. Het systeem van poolvorming werd overigens reeds voor de Brusselse gewestraad toegepast, en zal nu door de paarse partijen zelfs worden ingevoerd in die niet-gesplitste kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde. Ook met behoud van apparentering tussen de Vlaamse lijsten in Brussel en deze in Vlaams-Brabant (zoals nu voor de Franstalige Brusselse lijsten met Nijvel) zouden er in Brussel minstens twee, en meestal zelfs drie Vlaamse volksvertegenwoordigers gekozen zijn.

Slotsom : op de 29 zetels die in Vlaams-Brabant en Brussel te begeven zijn, zou de gesplitste kieskring het volgende resultaat geven : zeker 15 Vlaamse zetels in Vlaams-Brabant (waarvan hoogstens 1 door een Franstalige bezet zou worden) en naargelang het gekozen systeem, 3 of 2 Vlaamse zetels te Brussel. Dus in de meest ongunstige rekening : $14 + 2 = 16$ Vlaamse zetels, in het beste geval 17 of zelfs 18 (bvb. als de Franstaligen verdeeld zouden opkomen in Vlaams-Brabant). De nieuwe regeling van de regering geeft, in het beste geval 17 (10 in Brussel-Halle-Vilvoorde en 7 in Leuven), en, gezien de snel-belgwet en de bevolkingsevolutie, wellicht zelfs 16 Vlaamse zetels (9 in Brussel-Halle-Vilvoorde en 7 in Leuven).

Hiermee is alvast bewezen dat de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde geen verlies aan Vlaamse zetels met zich brengt. De voordelen van een splitsing zijn daarentegen legio, al was het maar omdat ze de enige is die de grondwettelijke indeling van het land in taalgebieden, gewesten en provincies eerbiedigt. Het is ook de enige die het Franstalige politiek gestook in Vlaams-Brabant kan doen ophouden.

De noodzaak van splitsing wordt uit onverdachte bron bevestigd. Het regeerprogramma van de huidige Vlaamse regering stelt dat de splitsing in de eerste helft van deze

legislatuur verwezenlijkt moest worden ! Dus, Vlaamse partijen : geen uitvluchten zoeken, maar woord houden !

Zijn de Vlaamse verantwoordelijke politici dan niet beschaamd dat zij dulden en verdedigen dat in dit land, dat zich “federaal” noemt, in een groot deel van het eentalig Nederlands taalgebied (tot in Liedekerke en Londerzeel toe !) nog steeds Waalse en Frans-Brusselse verkiezingen worden gehouden ?

Daarom : nationale betoging te Vilvoorde op 29 september a.s. om 11 u , onder het motto : “stop Waalse verkiezingen in Vlaanderen” en “60/40 : geen paritaire Senaat”.

Luc Deconinck
Voorzitter Halle-Vilvoorde Komitee
21 augustus 2002